

Ἀπρίλιος

Κυριακή 6η Ἀπριλίου 2025

Κυριακή Ε΄ Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας)

(Μάρκ. 10, 32 – 45).

«...ἦν προάγων αὐτούς ὁ Ἰησοῦς»

(Μάρκ. 10, 32).

Ἀνοίγει σήμερα ἡ τελευταία ἐβδομάδα τῶν Νηστειῶν. Ἡ διαδρομή πρὸς τό εὐλογημένο Πάσχα φτάνει στήν τελική εὐθεία. Λίγο πρὶν ἀπὸ τό ἐκούσιο πάθος μέ προθυμία ὁ Ἰησοῦς ἀνεβαίνει στά Ἱεροσόλυμα μαζί μέ τούς μαθητές Του, γι' αὐτό σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής: *«...ἦν προάγων αὐτούς ὁ Ἰησοῦς»*. Ὁ Κύριος ὁδηγεῖ τούς μαθητές Του στόν τόπο πού θά ξε-

διπλώσει τό μυστήριο τῆς Θείας Οἰκονομίας γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Μαζί μέ τούς ἀποστόλους σ' αὐτή τήν πορεία πρὸς τό ἔκούσιο πάθος ὁδηγεῖ καί ὅλους τούς πιστούς ὄλων τῶν ἐποχῶν. Σ' αὐτή τήν πορεία συνοδοιποροῦμε καί μέ τήν Ἁγία Μαρία τήν Αἰγυπτία, τήν ὁποία σήμερα τιμάει ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ συμπόρευση μέ τόν Χριστό γίνεται μέσ' ἀπό τό μονοπάτι τῆς μετάνοιας. Αὐτό μᾶς διδάσκει ἡ Ἁγία πού τιμᾶμε σήμερα. Ἡ μετάνοια σάν δρόμος πρὸς τόν Γολγοθά καί τήν Ἀνάσταση ἔχει πόθο καί πάθος.

Αὐτή ἡ ἀνάβαση πρὸς τή θυσία δέν μπορεῖ νά γίνει, ἐάν δέν ὑπάρχει ὁ εὐλογημένος πόθος γιά τό ἀγαθό. Ἀπό πόθο γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ὁ Λυτρωτής Ἰησοῦς παίρνει τόν δρόμο γιά τήν πόλη τοῦ μαρτυρίου Του. Ἀπό πόθο νά ἐλευθερώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν τυ-

ραννία τοῦ ἀρχέκακου ὄφρους, ἀναλαμβάνει τήν εὐθύνη νά παραδώσει τόν ἑαυτό Του ὡς ἀντάλλαγμα, ὡς ἀντίλυτρο, προκειμένου μέ τό δικό Του Αἷμα νά ἐξαγοράσει τήν ἀποδέσμευση τῶν παιδιῶν Του ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ Σατανᾶ. Ἔρχεται, ὡς θύμα τῆς ἁμαρτίας, νά παραδοθεῖ ἐλεύθερα στήν κατώτερη κακότητα πού μπορεῖ νά ὑπάρξει. Μέσα ἀπό τήν παράδοση αὐτή εἶναι ἕτοιμος νά χαρίσει τόν ἑαυτό Του ὡς καταλυτικό ἀντίδοτο στό δηλητήριο τοῦ θανάτου. Μέ τήν ἀγάπη Του προχωράει στή θυσία. Αὐτή ἡ ἀγάπη θά ἀποδειχτεῖ πιό δυνατή ἀπό τόν κοσμοκράτορα «τοῦ αἰῶνος τούτου». Αὐτή ἡ ἀγάπη θά ἐξαπατήσει τόν πολυμήχανο ἐχθρό τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτή ἡ ἀγάπη θά θριαμβεύσει στίς δυνάμεις τοῦ σκότους, στή μοχθηρία τῶν ὀργάνων τους καί στήν ὑπέρτατη ἀνοησία τοῦ ἐγωισμοῦ.

Αὐτόν τόν πόθο τοῦ Χριστοῦ γιά τόν ἄνθρωπο καί γιά τό καλό τόν κουβαλάει μέσα

της και ἡ ὄσια Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Μπορεῖ νά παραδόθηκε στήν ἁμαρτία κατά τή νεότητά της, ἀλλά δέν ἐγκλωβίστηκε σ' αὐτή. Μέσα της πάντοτε σιγόκαιγε ὁ πόθος τῆς ἀγάπης. Ἴσως καί ἡ πτώση στήν ἁμαρτία καί τό κυνήγι τῆς ἡδονῆς νά μὴν ἦταν τίποτε ἄλλο παρά μιὰ ἀπελπισμένη ἀναζήτηση τῆς ἀγάπης καί τῆς χαρᾶς. Σ' αὐτό τό λάθος καί σ' αὐτή τήν πλάνη δέν εἶναι ἡ μόνη πού ἔπεσε. Ὅλοι μας ξεχνᾶμε τόν Θεό. Ὅλοι λησμονοῦμε τόν Πατέρα μας. Ποθοῦμε τό καλό, ποθοῦμε τήν ἀρετή, ποθοῦμε τήν εὐτυχία, ποθοῦμε τήν ὀλοκλήρωση, ἀλλά αὐτό τόν πόθο δέν ξέρουμε πῶς νά τόν στρέψουμε πρὸς τή σωστή κατεύθυνση. Ἄντί νά ποθήσουμε τόν Πλάστη, ποθοῦμε τά πλαστοργήματα. Ἄντί νά τρέξουμε σ' Αὐτόν πού εἶναι ἡ αὐθεντική ἀγάπη, τρέχουμε πρὸς κάθε κάλπικη ἀγάπη. Ἄντί νά διαλέξουμε τόν ἀληθινό θησαυρό, διαλέγουμε ὅ,τι ψεύτικο κάνει φιγούρα, ὅποια ἀπομίμηση γυαλίζει περισσότερο. Ἄντί νά δια-

λέξουμε τόν αὐθεντικό Θεό, διαλέγουμε ὅ,τι μοιάζει θεϊκό, ἀκόμη καί ἂν εἶναι δαιμονικό. Ὁ πόθος γιά τήν ἀλήθεια πάντοτε θά σιγοκαίει μέσα μας. Σέ ὅποια πλάνη καί ἂν πέσουμε, πάντοτε θά ποθοῦμε τήν ὄντως Ἀλήθεια, τόν Θεό. Αὐτός ὁ πόθος ὑπῆρχε μέσα στήν καρδιά τῆς Ἀγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας καί τελικά πραγματοποιήθηκε. Βρῆκε τόν Θεό μέσ' ἀπό τόν ἀγώνα τῆς ἀληθινῆς μετάνοιας. Αὐτός ὁ πόθος μέσα στήν καρδιά κάθε ἀνθρώπου κάποια στιγμή πραγματοποιεῖται, διότι ὁ Θεός ἀποκαλύπτεται στόν κάθε ἄνθρωπο μυστικά καί ἀληθινά. Ἄν ὁ πόθος γιά τόν Θεό δέν ἔχει σκεπαστεῖ ἀπό τά ψέματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τότε ἐκείνη τή στιγμή τῆς θεϊκῆς ἀποκάλυψης δικαιώνεται. Ὁ ποθούμενος Θεός γίνεται ἐπίκεντρο τοῦ ἀνθρώπου. Μετάνοια χωρίς πόθο Θεοῦ δέν ὑπάρχει. Μετάνοια χωρίς ὁρμή πρὸς τόν Θεό εἶναι ἐπίπλαστη, φευγαλέα καί πρόσκαιρη. Ἡ μετάνοια τροφοδοτεῖται ἀπό τόν πό-

θο για τον Θεό και παίρνει δύναμη από αυτή την αγάπη για τον Θεό, έτσι ώστε να οδηγήσει τον μετανιωμένο άνθρωπο στη σωτηρία.

Τό δεύτερο στοιχείο της πορείας προς τον Γολγοθά μέσα από τη μετάνοια είναι τό πάθος. Ὁ Κύριος ανεβαίνει σήμερα στά Ἱεροσόλυμα, για να γευθεῖ τό πάθος. Αυτό τό πάθος τοῦ Χριστοῦ φέρνει τόν ἄνθρωπο στην ἀληθινή μετάνοια. Τόν φέρνει στη θέση να ὑπομείνει κάθε δικό του πάθημα για τήν αγάπη τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀποκοπή τῶν πρωτοπλάστων από τήν αγάπη τοῦ Θεοῦ στάθηκε αἰτία να γεμίσει ἡ ζωή μέ πάθη καί παθήματα. Ἡ ἁμαρτία κρύβεται πίσω από κάθε κακοδαιμονία. Τά ἁμαρτωλά πάθη εἶναι ἡ κληρονομιά πού ἄφησαν οἱ πρωτόπλαστοι στους ἀπογόνους τους. Τά ποικίλα παθήματα καί ὁ πόνος πού προέρχεται ἀπ' αὐτά εἶναι τά στοιχεία πού κληροδοτεῖ ἡ μία γενιά στην ἄλλη. Ὁ πόνος ἀπό τά πάθη εἶναι θεραπευτικός για τόν ἄνθρωπο. Μπορεῖ να εἶναι

δυσάρεστος και άπευκταίος, αλλά είναι χρήσιμος. Βοηθάει τόν άνθρωπο νά κάνει διάγνωση και νά βρίσκει τίς αίτίες τών παθημάτων του, για νά μπορεί νά τίς διαχειριστεί.

Έκτός όμως από τό πάθος τής άμαρτίας, ύπάρχει και τό πάθος για τόν Χριστό. Είναι τό εύλογημένο πάθος τής άσκησης. Είναι τό πάθος πού καθαρίζει τή μετάνοια από τά σκουπίδια του έγωισμού. Ο πιστός πάσχει για τόν Χριστό πολλών ειδών παθήματα. Υίοθετεί τό πάθος για πνευματικό άγώνα και πολεμάει τό κακό. Υίοθετεί τό πάθος για τό πρόσωπο του Ίησου και έπιδίδεται στην προσευχή. Υίοθετεί τό πάθος για τή γνώση του Θεού και αποκόπτεται από τά περιττά αυτου του κόσμου, προκειμένου νά κερδίσει τά πνευματικά άγαθά. Μελετάει, έλεεί, άσκειται, άρνεϊται κάθε πτώση, άντιστέκεται στή βρωμιά του κόσμου, καλλιεργείται μέ κάθε πνευματική άδολεσχία, καθώς θέλει νά πάσχει για τόν έρασμιώτατο

τῆς καρδιᾶς του Κύριο. Για τόν Χριστό ὁ πιστός ὑπομένει ὅλα τά παθήματα τοῦ πνευματικοῦ στίβου, γιά νά γίνει πιό δυνατός, γιά νά ἀποφύγει μέ τό πάθος τοῦ Χριστοῦ τά παθήματα τοῦ κόσμου. Μπορεῖ νά πονάει, νά κουράζεται, νά ταπεινώνεται, νά ἀγρυπνεῖ, νά πτωχεύει, νά πεινάει, νά ἀπαξιώνεται, ἀλλά ὅλ' αὐτά τά θεωρεῖ εὐλογίες καί προνόμια. Αὐτό τό θεῖο πάθος γιά τόν Κύριο ὑπέμεινε ἡ Ἁγία Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Μέ τό θεῖο πάθος περιέκοψε τά ἁμαρτωλά πάθη. Ὅπως ἐκείνη, ἔτσι κι ἐμεῖς νά περικόψουμε τά ἁμαρτωλά πάθη, γιά νά συμπορευτοῦμε στά Πάθη τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας ἀλλά καί γιά νά προκόψουμε στά εὐλογημένα πάθη τῆς θείας μέθεξης. Ἐτσι ἡ μετάνοιά μας θά εἶναι καρποφόρος. Μέ πόθο καί πάθος γιά τόν Κύριο ἄς ἀπολαύσουμε τή λαμπροφόρο Ἀνάσταση ὄχι μόνον ὡς γιορτή ἀλλά καί ὡς τρόπο ζωῆς. Ἀληθινῆς ζωῆς ἀπό τώρα καί γιά τήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.